

har derfor ogsaa i Samraadet gjort den Bemærkning, at man jo da kunde gøre nogle Tilføjelser om, at man vælger Præliminærfreden som Tidspunkt, saafremt denne indeholder Bestemmelser, hvorved Blokadens ophører, og i modsat Fald den definitive Fredsslutning.

Lovforslagets § 1 indeholder imidlertid ikke blot en Bestemmelse om Bortfald af Loven af 7. August, altsaa Hjemmelen til at udstede nye Bestemmelser, men ogsaa, at alle de af denne midlertidige Hjemmel udgaaede Bestemmelser samtidig bortfalder, hvad der vistnok maa siges at være rigtigt, saafremt der ikke træffes modsatte Bestemmelser. Der var i Samraadet rejst Diskussion herom, men Statsministeren har som sin Opfattelse udtalt, at det vistnok var den Anskuelse, som man nærmest maatte holde sig til. I disse vigtige Spørgsmaal er det jo imidlertid nødvendigt at have en klar Afgørelse, da ellers Spørgsmaalet om, hvorvidt en Bestemmelse gjaldt, hvis den opretholdtes af Administrationen, kunde give Lejlighed til Tvivl, eventuelt Tvivl, som førtes helt frem til en Domstols Afgørelse; hvorved alle disse Forhold var undergivne en Usikkerhed, som maatte være umulig. Derfor er det rigtigt at fatte en afgørende Bestemmelse om, hvorledes der bliver at forholde med samtlige de Bestemmelser, som er udstedte i Henhold til den midlertidige Hjemmel. § 1 gaar altsaa ud paa, at de bortfalder samtidig med Hjemmelen, idet der saa i § 2 gives Regler for, hvorledes de eventuelt skal kunne for sættes. Hvis nu Bestemmelsen om Bortfald knyttedes til den definitive Fredsslutning eller til en saadan Tid, da man med Sikkerhed vidste, at alt dette, der nødvendig og har nødvendig gjort disse Bestemmelser, nemlig vore særlig vanskelige Tilførselsforhold, Udelukkelsen af enhver fri Konkurrence, der nødvendig og Kontrol med Priserne, var forbi, vilde en Beslutning om at lade alle disse Bestemmelser paa een Gang bortfalde neppe volde overmaade store Vanskeligheder. Men man knytter den her til en Tid, da der muligvis vil være en Nødvendighed for Bestemmelsernes fortsatte Bestaaen, og saa bliver jo Spørgsmaalet, under hvilke Vilkaar de da bør kunne opretholdes. Her forekommer det mig, at da disse Bestemmelser samtlige er givne i Henhold til en af den samlede Rigsdag vedtagne Lov og har haft Gyldighed i Henhold til denne Lov, maa de siges forfatningsmæssigt at have samme Livskraft som bestaaende Love, nemlig indtil Rigsdagen beslutter, at de skal bort-

falde. Med andre Ord, at deres Bortfald paa det Tidspunkt, da man kan skønne over, om de er nødvendige eller ikke, bør besluttes ved en samstemmende Vedtagelse af begge Rigsdagens Ting. I modsat Fald vilde man paa nærværende Tidspunkt, da man ikke ved, om en Række af disse Bestemmelser til den Tid, da Hjemmelen bortfalder, er nødvendige, have indført, at de skal bortfalde og ikke skal kunne fornyes, medmindre begge Rigsdagens Ting er enige derom. Saafremt der er Enighed om deres Bortfald eller om den videre Bevarelse af Reglerne, vil dette jo ikke volde nogen Vanskeligheder. Men i det Tilfælde, at Spørgsmaalet er Tvivl underkastet, vilde altsaa det ene Ting kunne gennemføre Bortfald af Bestemmelser, som det andet Ting mente, det var af højeste Nødvendighed for Samfundet at bevare. Og det vilde være en ejendommelig, og jeg tror ikke mulig Fremgangsmaade: nu at fastsætte, at paa et ubekendt Tidspunkt skal Bestemmelser bortfalde, om hvilke det muligt vil vise sig, naar det Tidspunkt indtræffer, at det ene Ting ønsker, de skal bevares, og det andet Ting, at de skal bortfalde. Det vil sige, at det andet Ting nu skulde fraskrive sig sin forfatningsmæssige Ret til at kræve bestaaende Bestemmelser opretholdt paa et Tidspunkt, hvor det maatte mene, at disse fremdeles var nødvendige. I § 2 er det nemlig udtrykt, at saaledes skal Fremgangsmaaden være med Hensyn til de bestaaende Bestemmelser, og i et andet Stykke af § 2 er indført, hvorledes man skal gaa frem med Hensyn til Udstedelse af nye Bestemmelser. Mod denne sidste Regel har jeg intet at indvende, idet, som tidligere af mig udtrykt offentlig i en Udtalelse, som er knyttet til Folketingets Flertalsbetænkning, jeg selv har foreslaaet, at Bestemmelser, som efter denne Lovs Ikrafttræden udstedes i Henhold til den midlertidige Lov af 7. August, samtidig med Udstedelsen skal forelægges for Rigsdagen og bortfalder, saafremt de f. Eks. ikke efter 4 Ugers Forløb har opnaaet Rigsdagens Godkendelse. Her er denne Frist forkortet fra 4 Uger til 14 Dage, og dette er efter min Mening udelukkende et Rigsdagsspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvor lang Tid man eventuelt kunde ønske at have til sine Overvejelser. Jeg har derfor heller ikke i Samraadet gjort nogen Indvending mod denne Bestemmelse. At lade de Forhold, som her er Tale om, forhandle gennem et Rigsdagsudvalg som Mellemlid vil jeg heller ikke tro kunde volde nogen egentlig Vanskelighed. Jeg